

Arrest

nr. 320 439 van 21 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 15 januari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die loco Mr. H. verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. L. ASSELMAN, die loco Mr. C. DECORDIER en Mr. T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 maart 2021 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot beëindiging van verblijf op grond van artikel 44bis §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 259 868 van 1 september 2021 verwierp de Raad het beroep.

Op 15 januari 2025 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer: E.O.A., geboren te [...], op [...] onderdaan van Marokko

wordt het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, 13°, 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: u wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, uw gedrag vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving: Op 20.09.2006 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote en aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote (feiten gepleegd tussen 01.01.2004 en 17.02.2006, meermaals, op niet nader te bepalen data). Op 03.12.2006 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid; bedreigingen – mondeling of schriftelijk – onder bevel of voorwaarde. Op 08.12.2006 kwam ook de veroordeling d.d. 20.09.2006 in uitvoer. Op 24.01.2007 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan mondelinge bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen; aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote en aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote (feiten gepleegd op 03.12.2006 en 15.01.2006). Op 14.07.2007 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend. Op 11.10.2011 werd u aangehouden en op 12.10.2011 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader. Op 09.11.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk héroïne (feit gepleegd 30.07.2011). Op 21.11.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, namelijk een traangasspuitbus (feit gepleegd op 01.10.2008). Op 21.11.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk héroïne (feit gepleegd op 08.08.2009). Op 19.12.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal (feit gepleegd op 28.08.2010). Op 25.01.2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cannabis (feit gepleegd op 10.09.2010). Op 16.02.2012 stelde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen vast dat de bewezen verklaarde feiten van de tenlastelegging samen met de feiten vermeld in het in kracht van gewijsde gegane vonnis d.d. 09.11.2011 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering uitmaken van een zelfde misdadig opzet en u werd veroordeeld in staat van wettelijke herhaling tot een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne en héroïne (feiten gepleegd tussen 01.10.2011 en 12.10.2011, meermaals op niet

nader te bepalen data, ondermeer op 11.10.2011). Op 23.04.2015 werd u bij strafeinde vrijgesteld. Op 10.08.2016 bent u uit de echt gescheiden van SELLAMI Samira, overgeschreven in de registers te Brussel op 18.11.2016. Op 13.02.2017 werd u aangehouden en op 14.02.2017 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader. Op 27.04.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar, in staat van bijzondere herhaling, daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feiten gepleegd tussen 09.02.2017 en 14.02.2017, meermaals op niet nader te bepalen data, laatst op 13.02.2017). Op 13.06.2017 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend. Op 06.03.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden, in staat van bijzondere herhaling, daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad te hebben, aangekocht of vervoerd te hebben, namelijk cocaïne en heroïne (feit gepleegd op 10.03.2016). Op 03.08.2018 werd u aangehouden en op 04.08.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ongeneeslijke ziekte – blijvende arbeidsongeschiktheid – verlies van orgaan of zware verminking. Op 30.11.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden, in staat van wettelijke herhaling, daar u zich schuldig had gemaakt aan een voorwerp of stof voorhanden te hebben gehad, gedragen of vervoerd te hebben dat niet als wapen is ontworpen, maar waarvan, gegeven de concrete omstandigheden, het duidelijk was dat degene die het voorhanden had, droeg of vervoerde, het wenste te gebruiken voor het toebrengen van lichamelijk letsel of het bedreigen van personen, namelijk twee aardappelmessen (op 27.01.2017), een groot keukenmes (op 07.02.2017 en 22.12.2017); aan bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen door gebaren of zinnebeelden (op 27.01.2017); aan een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen namelijk een zakmes zonder slot (op 22.12.2017) en aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (op 07.02.2017 en 11.03.2018). Op 03.12.2019 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor een periode van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit gehad te hebben, aangekocht of vervoerd te hebben. Op 16.01.2020 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar, in staat van wettelijke herhaling, daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid van meer dan vier maanden, hetzij het volledig verlies van een orgaan, hetzij een zware verminking ten gevolge hebben gehad (feiten gepleegd op 03.08.2018).

U hebt een zeer beladen strafblad, er is sprake van een lange reeks van delicten, oplopend in ernst. Sinds 2006 werd u maar liefst 13 keer strafrechtelijk veroordeeld voor allerlei feiten: bedreigingen, verboden wapendracht, poging diefstal, poging diefstal met braak, inbreuken op de drugwetgeving, opzettelijke slagen en verwondingen zowel met arbeidsongeschiktheid tot gevolg als met een zware verminking ten gevolge. Uw parcours in België is een aaneenschakeling van overtredingen, veroordelingen en detenties. U verkeerde in detentie van 03.12.2006 tot 14.07.2007, van 12.10.2011 tot 23.04.2015, van 14.02.2017 tot 13.06.2017 en van 04.08.2018 tot op heden, u bereikt strafeinde op 22.01.2025. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Agressie en druggebruik lopen als rode draden doorheen uw strafverleden. Uit het vonnis d.d. 20.09.2006 blijkt reeds: “De feiten zijn bijzonder ernstig. Beklaagde slaat zijn echtgenote en schrok er zelfs niet voor terug haar met een mes te verwonden.” Uit het vonnis d.d. 24.01.2007, nog geen jaar later geveld, blijkt eveneens uw agressief karakter: “Opvallend is evenwel dat beklagde niet de minste rekening houdt noch met de veroordeling van 20 september 2006 tot tien maanden effectieve gevangenisstraf wegens identieke feiten noch met een voorgaande politietussenkomen in dezelfde nacht andermaal wegens dezelfde feiten. Aangezien beklagde blijft doorgaan met een zeer agressief gedrag kan de rechtbank niets anders doen dan hiervoor een gepaste effectieve gevangenisstraf en geldboete opleggen.” U heeft zich meermaals schuldig gemaakt aan geweld in de huiselijke sfeer en dat, gezien de incriminatieperiode, gedurende zeer lange tijd. Een eerste veroordeling voor dergelijke feiten bracht geen gedragswijziging tot stand. Hierdoor heeft u een ernstige inbreuk gemaakt op de lichamelijke integriteit van uw toenmalige echtgenote. Het is erg dat u in huis en binnen uw relatie geweld heeft gebruikt terwijl dat juist de plek is waar uw toenmalige echtgenote zich veilig had moeten kunnen voelen. Het eerste vonnis waaruit blijkt dat u, naast zelf een drugsprobleem te hebben, ook drugs verkocht, dateert van 09.11.2011: “Naar aanleiding van een actie inzake drugsoverlast werd beklagde betrapt op een verkoop van drugs. Hij was in het bezit van heroïne. De koper bevestigt de verkoop door beklagde. Bij huiszoeking bij beklagde werden tevens restanten van drugs aangetroffen. Beklaagde heeft geen legale inkomsten. Ter terechtzitting geeft de verdediging het druggebruik van beklagde toe doch stelt hij dat niet bewezen is dat beklagde heroïne verkocht heeft. De verdediging betwist dat de bij de huiszoeking aangetroffen restanten heroïne betreft, doch ter terechtzitting geeft beklagde zelf toe dat hij gebruiker is van heroïne. Op grond van de gegevens van het strafdossier, waaronder de vaststellingen van de verbalisanten en de verklaringen van de kandidaat-kopers,

oordeelt de rechtbank de aan beklaagde ten laste gelegde feiten afdoend bewezen." Nadien volgden nog meerdere vonnissen waaruit gebruik en/of verkoop van drugs blijkt. Zo werd u op 25.01.2012 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden daar u zich schuldig maakte aan de verkoop van cannabis en kreeg u op 16.02.2012 een bijkomende gevangenisstraf van 4 maanden wegens de verkoop van cocaïne en heroïne: "Eerste en tweede beklaagde [u] maakten zich schuldig aan de verkoop van cocaïne en heroïne." Op 27.04.2017 werd u wederom veroordeeld voor handel in cocaïne, ditmaal tot een gevangenisstraf van 2 jaar: "De feiten zijn ernstig. De handel in cocaïne, in georganiseerd verband, geeft aanleiding tot verdere criminaliteit en bedreigt de openbare veiligheid. Het lucratieve karakter primeert. Beklaagden hebben op geen enkele wijze rekening gehouden met de ernstige menselijke schade, zowel op fysisch als psychologisch vlak, die het gebruik van verdovende middelen veroorzaakt. Eerste beklaagde [u] liep reeds diverse voorgaande veroordelingen op." Uit het vonnis d.d. 06.03.2018 blijkt: "Naar aanleiding van een oproep van de ex-echtgenote van beklaagde werd bij huiszoeking bij beklaagde in de tuin een portefeuille met daarin 3 verpakkingen met cocaïne en 5 verpakkingen met heroïne aangetroffen. Beklaagde verklaarde dat hij de drugs gestolen had om een beetje te roken (st.1)." Op 03.12.2019 werd u nogmaals veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens inbreuken op de drugwetgeving. Het moge dan ook duidelijk zijn dat u zeer hardleers bent en geen enkele lering trok uit eerdere veroordelingen. Vermits u zelf gebruiker bent, was u zich ongetwijfeld ten zeerste bewust van de gevolgen van drugsgebruik zowel op fysisch als psychisch vlak. U ging echter voorbij aan de zeer nefaste gevolgen voor de fysieke integriteit van de gebruikers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. U beperkte zich daarenboven niet tot eenvoudige drugs maar u was ook actief in de branche van de harddrugs, zoals heroïne en cocaïne, waarvan de verslavende en de vernietigende werking enorm zijn. De verspreiding van en de handel in cocaïne en heroïne gaan gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan deze middelen, hetgeen overlast voor de samenleving meebrengt. Door het beschikbaar hebben en het gebruik van deze middelen die sterk verslavend werken, wordt de volksgezondheid ernstig bedreigd. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). De combinatie van uw agressief gedrag en uw verslavingsproblemen leidden tot de feiten bestraft in het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 16.01.2020. Op 03.08.2018, zeer vroeg in de ochtend, wierp u ammoniak (u gebruikte ammoniak wanneer u drugs gebruikte) in het aangezicht van iemand. Het slachtoffer werd naar de spoedafdeling van het Stuivenberg ziekenhuis overgebracht, waar hij een week opgenomen bleef. Intussen is gebleken dat er een belangrijke blijvende aantasting is van het zicht van het slachtoffer. De feiten hadden tot een ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid van meer dan 4 maanden tot gevolg. Uit het arrest d.d. 16.01.2020 blijkt: "Beklaagde verklaarde dat hij zich niks kan herinneren van wat er die nacht gebeurd is daar hij onder invloed was van drank en medicatie, meer bepaald wodka en bromezapam." Alsook: "Beklaagde is een drugverslaafde zware crimineel, die geen enkele lering heeft getrokken uit zijn voorgaande straffen en zonder enige aanwijsbare reden het slachtoffer heeft aangevallen met ammoniak met bijzonder zware verwondingen tot gevolg. Het slachtoffer heeft een zeer ernstig oogletsel opgelopen en zal levenslang aanzienlijke hinder ondervinden bij zijn dagelijkse handelingen. Deze feiten zijn absoluut onaanvaardbaar in onze maatschappij. Enkel een langdurige effectieve bestraffing is passend en geboden om de openbare veiligheid te garanderen." De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de menselijke persoon, alsmede van een agressieve ingesteldheid. U dient te beseffen dat dergelijke agressie niet kan worden getolereerd en dat u zich te allen tijde moet kunnen beheersen. Dergelijke feiten, los van de lichamelijke en geestelijke schade die zij aan het rechtstreeks slachtoffer kunnen berokkenen, choqueren ook het veiligheidsgevoel van de argeloze burgers die daarmee ongewild worden geconfronteerd. Gezien u ook meermaals veroordeeld werd voor inbreuken op de wapenwetgeving, bestaat er een risico dat u onder invloed van drugs en/of alcohol gebruik zou maken van een wapen en een potentieel slachtoffer nog erger zou verwonden dan dat u nu al deed met de ammoniak die u gebruikt als u drugs gebruikt. Uit het vonnis d.d. 30.11.2018 blijkt: "Wapenbezit leidt tot maatschappelijke onveiligheid. Beklaagde wordt maar liefst vier keer aangetroffen in het bezit van wapens. Beklaagde beschouwt een wapen klaarblijkelijk als een kledingstuk." Tenslotte werd u ook nog 2 maal veroordeeld voor een aantal feiten van (poging) diefstal (19.12.2011 en 30.11.2018). Door het plegen van diefstallen heeft u blijk gegeven van een totaal misprijzen voor andermans eigendom. Door feiten van diefstal berokkent men belangrijke materiële schade aan de slachtoffers. Uit een mail van TANDEM ("toeleiding en aanmelding na detentie en meer") die u voorlegde naar aanleiding van het onderzoek naar de beëindiging van uw verblijfsrecht, bleek dat u 2 opnames op het zorgprogramma deed: van 15.03.2018 tot 19.03.2018 en van 28.05.2018 tot 30.05.2018. Die waren van zeer korte duur en hadden duidelijk niet het gewenste gevolg aangezien u op 03.08.2018 nog onder invloed van drank en medicatie opnieuw ernstige feiten pleegde. Volgens de lijst met patiëntencontacten bij Ziekenhuisnetwerk Antwerpen

die u toen eveneens voorgelegde, dateerde de laatste afspraak van 21.07.2018. Gezien de feiten zich situeerden binnen de asociale levensstijl die u hanteerde, werd het risico op herval in feiten groot geacht. Eerdere veroordelingen hadden duidelijk geen gedragsverbetering bewerkstelligd. De vaststelling dat u sinds u in België verblijft, reeds 13 maal veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Op 02.03.2021 werd uw recht op verblijf gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn beëindigd op basis van artikel 44bis§2. Deze beslissing werd op 08.03.2021 aan u betekend in de gevangenis te Wortel. Op 03.04.2021 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 02.03.2021 te vorderen. Op 01.09.2021 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Sinds 02.03.2021 bent u uit de registers geschrapt wegens verlies verblijfsrecht. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Tot op heden ligt er geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat u uw agressie- en

verslavingsproblematiek, die, zoals blijkt uit voorgaande, al jarenlang een rol spelen in uw leven, inmiddels onder controle heeft. Dat u sinds 04.08.2018 ononderbroken in detentie verblijft, betekent niet noodzakelijk dat u niet langer met deze problematieken kampt. Het is helaas een feit dat, ondanks de inspanningen van de autoriteiten, drugs ook in de gevangenissen aanwezig kunnen zijn. Dit in combinatie met uw eerdere verslaving en het ontbreken van concrete bewijsstukken die aantonen dat u deze problematiek effectief onder controle heeft, maakt dat er niet zonder meer kan worden aangenomen dat u na meer dan zes jaar detentie drugsvrij bent, noch dat u niet langer met een agressieproblematiek kampt. Het is niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat er nog steeds een risico op recidive bestaat. Gezien deze omstandigheden is er een reëel risico dat u opnieuw overgaat tot strafbare feiten, wat een gevaar vormt voor de maatschappij. Bovendien geniet u niet langer een recht op verblijf in België wat de kans op recidive verder doet toenemen. Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Tot op heden ligt er geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat u uw agressie- en verslavingsproblematiek, die, zoals blijkt uit voorgaande, al jarenlang een rol spelen in uw leven, inmiddels onder controle heeft. Zolang u in België vertoeft, blijft er een risico tot nieuwe inbreuken. Gezien u niet langer recht op verblijf heeft, zal u geen legaal inkomen kunnen verwerven in België wat de kans op recidive nog verder doet toenemen. Uw verwijdering van het Belgische grondgebied is dus een dringende aangelegenheid en kan geen verder uitstel verdragen. Op 30.10.2020 diende u naar aanleiding van het onderzoek naar de beëindiging van uw verblijfsrecht een ingevulde vragenlijst en meerdere documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 02.03.2021 werd rekening gehouden met alle beschikbare informatie. Op 07.04.2022 en op 22.05.2024 werd u nogmaals gesproken door een terugkeerbegeleider. Tijdens deze gesprekken gaf u aan dat u absoluut niet terug wenst te keren naar Marokko en dit omwille van verschillende redenen. Zo gaf u aan dat u reeds 22/24 jaar in België leeft en hier kinderen heeft waarmee u het contact wil herstellen na uw vrijlating. Bovendien stelde u geen huis te hebben in Marokko, noch inkomsten om dit te kunnen verwezenlijken. U verklaarde dat uw ouders in Marokko overleden zijn. U zou nog een zus hebben in Marokko, maar daar zou u geen contact mee onderhouden. Op 19.12.2024 vulde u naar aanleiding van voorliggende beslissing nog een formulier hoorrecht in. U verklaarde hierin dat uw taal Arabisch is; dat u sinds 2003 in België bent; dat u op basis van uw ex-partner naar België kwam; dat de documenten waarmee u naar België kwam, ingetrokken werden; dat u naar België kwam omdat u gehuwd was met iemand die in België woonde; dat u geen duurzame relatie hebt in België; dat u minderjarige kinderen heeft in België, namelijk E.O.N. (geboren op [...]) en E.O.Z. (geboren op [...]); dat u 3 broers heeft in België, namelijk E.O.A., F. en A.; dat u een paar jaar gewerkt heeft in België in interimverband; dat u na 22 jaar geen band meer heeft met Marokko; dat uw kinderen in België wonen; dat u gescheiden bent van uw ex-vrouw en dat u uw kinderen nooit meer zal kunnen zien als u naar Marokko gaat; dat dat heel moeilijk is voor u; dat u niet in een ander Europees land veroordeeld werd en dat u nergens internationale bescherming aangevraagd heeft. Op 21.11.2003 bent u te Midar (Marokko) in het huwelijk getreden met S.S. (geboren op [...]) te [...], Belgische nationaliteit sinds 27.07.2000). Uit jullie relatie werden twee kinderen geboren: E.O.N (geboren te [...]) op [...], Belgische nationaliteit) en E.O.Z. (geboren te [...]) op [...], Belgische nationaliteit). Sinds 10.05.2016 staat u niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven als mevrouw S. en jullie kinderen. Op 10.08.2016 bent u uit de echt gescheiden van mevrouw S., de echtscheiding werd overgeschreven in de registers te Brussel op 18.11.2016. Mevrouw en de kinderen bezochten u noch tijdens uw vorige detentie (van 14.02.2017 tot 13.06.2017), noch sinds u op 04.08.2018 opnieuw werd opgesloten. U verklaarde eerder dat u geen goede relatie heeft met uw ex-partner. Eveneens blijkt uit uw verklaringen dat u geen contact met uw kinderen heeft maar dat u dit contact wenst te herstellen na uw vrijlating. Momenteel onderhoudt u geen gezinsleven dat in aanmerking komt voor bescherming onder artikel 8 EVRM met uw kinderen. Op 07.04.2022 toonde u de terugkeerbegeleider een vonnis van de familie-

en jeugdrechtsbank d.d. 10.08.2016 teneinde de namen en geboortedata van de kinderen en uw ex-echtgenote te kunnen overschrijven. Hierin werd bij de conclusie gelezen dat het ouderlijke gezeg exclusief door de moeder mag worden uitgevoerd. U wist toen niet of het vonnis nog steeds van kracht was. Het vonnis is niet in het bezit van de administratie en verdere informatie in dit verband is niet beschikbaar. Er zijn hoe dan ook geen elementen aanwezig die aantonen dat de relatie tussen u en uw minderjarige kinderen voldoende stabiliteit vertoont om een de facto gezinsband te vormen. Er liggen een stukken voor waaruit blijkt dat u in eerste instantie uw relatie met uw kinderen niet opnieuw zou kunnen opbouwen of herstellen vanuit Marokko via de moderne communicatiemiddelen. Indien er van uit gegaan zou worden dat aangetoond werd dat de relatie tussen u en uw minderjarige kinderen voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, quod non, kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u dan zou kunnen doen gelden. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw kinderen mits begeleiding van een volwassene of indien zij wat ouder zijn u niet zouden kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Het is niet omdat de relatie met uw ex-echtgenote niet goed is, dat voorgaande onmogelijk zou zijn. Dat, indien u het contact wenst te herstellen, dit moeilijker zal verlopen wanneer u geen recht op verblijf in België meer heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen gedrag. Uit niks blijkt dat de belangen van uw kinderen geschaad worden door onderhavige beslissing. Daarnaast verklaarde u drie broers te hebben in België. Op basis van de gegevens die u verschaft kunnen ze niet in de registers teruggevonden worden. Een familieband werd niet aangetoond, noch staat vast of zij recht op verblijf hebben in België. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. Hoe dan ook werd een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aangetoond. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is niet aannemelijk gemaakt. Indien u het contact zou willen herstellen/onderhouden, kan dit bijvoorbeeld middels moderne communicatiemiddelen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezeg toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Uw strafverleden doet vermoeden dat u geen werkelijke inspanningen leverde om u te integreren in de Belgische maatschappij, u werd al heel snel na uw aankomst in België een eerste keer veroordeeld en sindsdien stapelden de veroordelingen zich op. Dat u een inburgeringscursus en Nederlandse les volgde, wijst niet op een uitzonderlijke verankering in de Belgische maatschappij. Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt, uw laatste tewerkstelling dateert reeds van oktober 2016. U slaagde er nooit in een lang dienstverband aan te gaan bij werkgevers op de Belgische arbeidsmarkt. Sinds midden 2004 kon u nochtans aan de arbeidsmarkt deelnemen. Van een economische binding met België is dan ook geen sprake. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. Er blijkt niet dat de vriendschappen die u mogelijkwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. U stelt geen banden meer te hebben met Marokko en er geen woonst te hebben. U zou er wel nog een zus hebben, maar daar zou u geen contact meer mee onderhouden. U blijft op dit punt in gebreke enig begin van bewijs voor te leggen of enige nadere, concrete toelichting te verstrekken. Zelfs indien u er geen sociaal netwerk zou hebben, laat uw leeftijd toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis de banden met uw herkomstland opnieuw aan te halen en aldaar opnieuw een leven uit te bouwen zonder onoverkomelijke moeilijkheden. Voor zover de leefomstandigheden in Marokko minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat u daarin niet verschilt als vele van uw landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko alwaar u geboren en opgegroeid bent. U heeft een belangrijk deel van uw leven doorgebracht in Marokko. U spreekt de taal en bent ongetwijfeld nog steeds vertrouwd met de cultuur. De gedragingen die aan uw stafrechtelijke

veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

Uit uw administratief dossier komt naar voren dat u een verslavingsprobleem hebt (medicatie, alcohol, drugs). Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat er geen medisch attest voorgelegd werd waaruit blijkt dat u momenteel een behandeling volgt of medicatie neemt die enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn. In Marokko bestaan hoe dan ook programma's voor de behandeling van verslavingen indien u dergelijke behandeling zou wensen te volgen. Gratis behandeling blijkt eveneens beschikbaar, er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u hiervoor niet in aanmerking zou kunnen komen. Bovendien bestaat, indien u dat zou wensen, de mogelijkheid om extra ondersteuning via het door DVZ zelf gefinancierde "special needs" programma te voorzien. Er werden geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Terugleiding naar de grens REDEN VAN DE BESLISSING: U zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten: Aangezien er geen termijn is gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt een terugleiding naar de grens als een noodzakelijke maatregel beschouwd om het grondgebied te verlaten. U hebt een zeer beladen strafblad, er is sprake van een lange reeks van delicten, oplopend in ernst (zie beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht voor een uitgebreide motivering). Sinds 2006 werd u maar liefst 13 keer strafrechtelijk veroordeeld voor allerlei feiten: bedreigingen, verboden wapendracht, poging diefstal, poging diefstal met braak, inbreuken op de drugwetgeving, opzettelijke slagen en verwondingen zowel met arbeidsongeschiktheid tot gevolg als met een zware verminking ten gevolge. Uw parcours in België is een aaneenschakeling van overtredingen, veroordelingen en detenties. U verkeerde in detentie van 03.12.2006 tot 14.07.2007, van 12.10.2011 tot 23.04.2015, van 14.02.2017 tot 13.06.2017 en van 04.08.2018 tot op heden, u bereikt strafeinde op 22.01.2025. Op 02.03.2021 werd uw recht op verblijf gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn beëindigd op basis van artikel 44bis§2. Deze beslissing werd op 08.03.2021 aan u betekend in de gevangenis te Wortel. Op 03.04.2021 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 02.03.2021 te vorderen. Op 01.09.2021 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Sinds 02.03.2021 bent u uit de registers geschrapt wegens verlies verblijfsrecht. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Tot op heden ligt er geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat u uw agressie- en verslavingsproblematiek, die, zoals blijkt uit voorgaande, al jarenlang een rol spelen in uw leven, inmiddels onder controle heeft. Dat u sinds 04.08.2018 ononderbroken in detentie verblijft, betekent niet noodzakelijk dat u niet langer met deze problematieken kampt. Het is helaas een feit dat, ondanks de inspanningen van de autoriteiten, drugs ook in de gevangenissen aanwezig kunnen zijn. Dit in combinatie met uw eerdere verslaving en het ontbreken van concrete bewijsstukken die aantonen dat u deze problematiek effectief onder controle heeft, maakt dat er niet zonder meer kan worden aangenomen dat u na meer dan zes jaar detentie drugsvrij bent, noch dat u niet langer met een agressieproblematiek kampt. Het is niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat er nog steeds een risico op recidive bestaat. Gezien deze omstandigheden is er een reëel risico dat u opnieuw overgaat tot strafbare feiten, wat een gevaar vormt voor de maatschappij. Bovendien geniet u niet langer een recht op verblijf in België wat de kans op recidive verder doet toenemen. Uit uw administratief dossier komt naar voren dat u een verslavingsprobleem hebt (medicatie, alcohol, drugs). Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat er geen medisch attest voorgelegd werd waaruit blijkt dat u momenteel een behandeling volgt of medicatie neemt die enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn. In Marokko bestaan hoe dan ook programma's voor de behandeling van verslavingen indien u dergelijke behandeling zou wensen te volgen. Gratis behandeling blijkt eveneens beschikbaar, er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u hiervoor niet in aanmerking zou kunnen komen. Bovendien bestaat, indien u dat zou wensen, de mogelijkheid om extra ondersteuning via het door DVZ zelf gefinancierde "special needs" programma te voorzien. Er werden geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM in het geval van een gedwongen verwijdering werd niet aannemelijk gemaakt."

"Eerste en enig middel - Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen); - Schending van de materiële motiveringsplicht; - Schending van zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel; - Schending van artikelen 3 en 8 EVRM.

a. De theoretische beschouwing van de geschonden bepalingen 9.- Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]" Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat: a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden; b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden; c) De motivering afdoende dient te zijn; De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. 10.- De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij. 7 De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001). 11.- Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.}. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). 12.- Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). b. De concrete toepassing van de geschonden bepalingen 13.- Verwerende partij beweert vooreerst klaarblijkelijk dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden, quod non. Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing dat verzoeker zich in het verleden schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen, inbreuken op de drugswetgeving, verboden wapendracht en poging tot diefstal. De veroordelingen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing zijn niet van die aard dat dit zou leiden tot een actuele, werkelijke en voldoende gevaar voor de samenleving of de openbare orde! Het louter vaststellen van strafrechtelijke veroordelingen volstaat op zich niet om tot een persoon uit te zetten. Een dergelijke beslissing mag slechts gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker en vergt een individueel onderzoek naar een actuele bedreiging. Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde, dient verwerende partij rekening te houden met de aard en ernst van de feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Nog steeds volgens het HvJ-EU, bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek. Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast (zie arresten Gaydarov en Z. ZH). Naar analogie bepaald artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, m.b.t. de openbare orde of nationale veiligheid: 8 "De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf". Volgens het Hof van Justitie houdt de actualiteit van de bedreiging in dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. 2 Het is de taak van verwerende partij om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde. In casu dient er opgemerkt te worden dat verzoeker geen actueel gevaar meer is voor de samenleving en geen andere feiten. Dat verzoeker in het verleden fouten heeft gemaakt, waardoor zijn persoonlijk gedrag de openbare orde toen

heeft geschaad, betreurt hij enigszins. Doch wenst verzoeker op te merken dat hij hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk is aan het opnemen en zijn straf bijna volledig heeft ondergaan. Meer nog, door de bestreden beslissing te baseren op de veroordeling van jaren geleden is te voorbarig. Verzoeker is tot bezinning, inkeer en schuldinzicht gekomen in de gevangenis. Eveneens heeft hij afstand genomen van zijn criminele verleden om zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij. Verzoeker stelt vast dat verwerende partij absoluut in gebreke is gebleven aan te tonen dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid, zelfs integendeel. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verzoeker in de toekomst een crimineel gedrag zal voortzetten, volhouden of herhalen, zelfs integendeel. Het staat vast dat verwerende partij in casu de ernst van de door de verzoeker gepleegd feiten kennelijk niet heeft onderzocht of grondig heeft onderzocht en derhalve geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te kunnen interpreteren. Dat zij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en deze ook niet correct beoordeeld heeft. Dat de bestreden beslissing echter gebrekkig is gemotiveerd omwille van o.a. de juridische aanvaardbaarheid. Verweerder brengt in de bestreden beslissingen niet aan of de verzoeker wel degelijk het crimineel gedrag in de toekomst zal voortzetten. Verzoeker is er degelijk van bewust dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt en heeft er oprechte spijt van en hij is hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk aan het opnemen. Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen zoals vermeld is onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker een THANS nog steeds een bedreiging vormt voor de openbare orde. Verwerende partij laat na om de positieve elementen na de veroordelingen in het dossier correct te interpreteren. 2 HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24 9 Kortom, volstaat de loutere verwijzing naar het bestaan van een strafrechtelijke immers niet. De motieven van verwerende partij zijn in geen geval daadkrachtig en dragen de beslissing niet, nu zij slechts verwijst naar de strafrechtelijke veroordeling en geenszins aan toont dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, laat staan dat zij daadwerkelijk aan toont dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de maatschappij. Inmiddels is verzoeker zijn straf aan het ondergaan en is dan ook tot een bepaalde vormbesef gekomen. Uit de veroordelingen is verzoeker lering aan het trekken. Dat het bestreden bevel uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet in overeenstemming is met de feitelijke en juridische werkelijkheid. Verwerende partij heeft hiermee dan ook de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het middel is ernstig en gegrond 14.- In de bestreden beslissing houdt verwerende partij echter helemaal geen rekening met de leeftijd, economische situatie, sociale en culturele integratie en de KINDEREN in het Rijk en de mate waarin verzoeker een band heeft met zijn land van oorsprong. Evenmin toont zij dringende redenen aan om dergelijke verregaande maatregelen te nemen. De verwerende partij heeft onvoldoende onderzocht of er alternatieven bestaan die minder schadelijk zijn voor de kinderen van verzoeker, zoals begeleidingstrajecten of voorwaarden voor verblijf. - Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ-EU) heeft in eerdere arresten benadrukt dat er een individuele beoordeling moet plaatsvinden waarin rekening wordt gehouden met familiale banden en het belang van kinderen (HvJ-EU, Zambrano, 2011). - Verzoeker is bereid deel te nemen aan integratietrajecten en maatschappelijke begeleiding. Dit zou niet alleen de band met zijn kinderen versterken, maar ook een positieve bijdrage leveren aan zijn re-integratie. - De huidige situatie biedt mogelijkheden voor toezicht en voorwaarden, zonder dat een drastische maatregel zoals verwijdering noodzakelijk is. - De verwerende partij heeft verzuimd een gedegen belangenafweging te maken, specifiek gericht op de minderjarige kinderen. Dit is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals vastgelegd in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 IVRK. Uit géén enkel objectief element in het dossier blijkt dat er een actueel en reëel gevaar is voor de samenleving.. Dat het zogenaamd gevaar voor de openbare orde onvoldoende is om een afwezigheid van termijn, vasthouding, terugleiding naar de grens en een inreisverbod te rechtvaardigen. Dat de motivering heel duidelijk gebrekkig gemotiveerd en onredelijk is. Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. Het bestreden bevel is dan ook onjuist. 10 Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is. 15.- Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast een inreisverbod ook een bevel te geven met vasthouding met het oog op verwijdering. In de motieven van het bestreden bevel blijkt met geen woord gerept over het onafgebroken verblijf van verzoeker. Evenmin wordt er op geen enkel ogenblik in de bestreden beslissing rekening gehouden met het opgebouwd privé- en familiaal leven van verzoeker tijdens zijn verblijf. Verzoeker betoogt dat verweerder bij het uitvaardigen van het uitwijzingsbevel geen voldoende rekening heeft gehouden met zijn gezins- en privéleven, zoals beschermd door artikel 8 EVRM. 1. Verzoeker heeft familieleden in België, waaronder zijn kinderen broers die hier legaal verblijven. Deze familiebanden vormen een essentieel deel van zijn gezinsleven in België, wat door de Europese rechtspraak erkend wordt als een te beschermen belang. 2. De kinderen van verzoeker, beiden minderjarig en van Belgische nationaliteit, zijn afhankelijk van het hernieuwd contact met hun vader. Het ontbreken van een vaderfiguur kan ernstige gevolgen hebben voor hun emotionele stabiliteit en persoonlijke ontwikkeling. 3. Een gedwongen verwijdering zou een onevenredige inmenging zijn in het gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen, zonder dat er voldoende rekening is gehouden met de specifieke situatie van de kinderen. Volgens artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet het belang van het kind een eerste overweging zijn in alle maatregelen die

kinderen betreffen. De kinderen van verzoeker hebben recht op regelmatige omgang met hun vader zoals ook benadrukt in artikel 9 IVRK. Het contact met hun vader is essentieel voor hun welzijn. Een gedwongen scheiding brengt het risico met zich mee dat de kinderen langdurige psychologische schade oplopen. Onderzoek toont aan dat kinderen die zonder contact met een ouder opgroeien, meer kans hebben op emotionele problemen en gedragsstoornissen. Gelet op deze factoren wordt geconcludeerd dat verweerder geen proportionele afweging heeft gemaakt tussen het belang van de openbare orde en de bescherming van verzoekers gezins- en privéleven. Het niet in acht nemen van deze elementen maakt het besluit van verweerder onevenredig en in strijd met de verplichtingen onder artikel 8 EVRM. Verzoeker wenst tevens te benadrukken dat hij geen familie of sociale banden meer heeft in zijn land van herkomst. Hierdoor zou een terugkeer naar dit land voor hem bijzonder zwaar en destabiliserend zijn. 1. Verzoeker heeft verklaard dat hij geen familieleden of andere personen heeft op wie hij kan terugvallen in zijn land van herkomst. Zijn directe familieleden wonen verspreid over België en andere landen in Europa, waardoor zijn sociale en emotionele steun volledig buiten zijn land van herkomst ligt. 2. Door verzoeker uit te wijzen naar een land waar hij geen steun heeft, wordt een onnodige breuk geforceerd in de banden met zijn familieleden in België. Dit is in strijd met het recht op eerbiediging van zijn gezins- en privéleven onder artikel 8 EVRM. 11 Verzoeker stelt daarom dat verweerder bij de beslissing tot uitwijzing onvoldoende rekening heeft gehouden met de impact van de afwezigheid van gezinsbanden in het land van herkomst en het belang van zijn bestaande banden in België. Ook dit aspect, beschermd door artikel 8 EVRM, dient in overweging te worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel. Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het privéleven van verzoeker. Evenmin toont verwerende partij aan dat het geven van een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering artikel 3 EVRM niet schaadt. Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker! De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden. Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt! 16.- In casu, werd totaal geen rekening gehouden met het gezins- en privéleven van verzoeker in het Rijk. Het bevel om het land te verlaten m.o.o. op verwijdering, zorgt ervoor dat verzoeker gescheiden wordt van zijn kinderen, vrienden en kennissen, hetgeen absoluut in strijd is met het artikel 8 EVRM. Dat het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen deel uitmaakt van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Shvenko/Letland (GK), § 95-96). Dat verzoeker een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd. Dat het bevel om het land te verlaten m.o.o. uitzetting d.d. 8 maart 2021 een inmenging van openbaar gezag is in het privéleven van verzoeker (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46- 49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K M./Zwitserland, § 46). Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoeker een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd. Dat verwerende partij niet alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken in haar beoordeling van de geoorlooftheid van het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van artikel 8 EVRM en dit artikel bijgevolg schendt. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Op 15 januari 2025 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod op aan verzoeker.

2. Betreffende de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

In de mate dat verzoeker zich richt tegen de beslissing tot vasthouding, en onder meer stelt dat het gevaar voor de openbare orde onvoldoende is om een vasthouding te rechtvaardigen, is de Raad niet bevoegd zich hierover uit te spreken en is de vordering in die mate onontvankelijk.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en

op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

In casu voert verzoeker aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel op elk moment kan worden uitgevoerd, dermate dat het vaststaat dat een gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om tijdig op doeltreffende wijze de realisatie van het aangevoerde nadeel te beletten.

Uit de kennisgeving van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in de gevangenis bevindt, maar uit het administratief dossier blijkt inderdaad, zoals verweerder in de nota aanstipt, dat het strafeinde van verzoeker is voorzien op 22 januari 2025 en dat verzoeker vanaf dan door de gemachtigde kan vastgehouden worden met het oog op verwijdering op basis van de thans bestreden beslissing. In die zin betwist verweerder de dringendheid ook niet, hetgeen de Raad beaamt.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Çonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van

het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in het eerste en enige middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Na een theoretische toelichting stelt verzoeker in wat als een eerste onderdeel kan beschouwd worden dat de strafrechtelijke veroordelingen in het verleden niet van die aard zijn dat dit zou leiden tot een actueel, werkelijk en voldoende gevaar voor de openbare orde. De beslissing moet gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker en vergt een individueel onderzoek van de actuele bedreiging. De gemachtigde moest rekening houden met de aard en ernst van de feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Anderzijds erkent verzoeker dat een loutere verdenking dat een betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, ook kunnen leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast. Hij verwijst daarbij onder meer naar het arrest Z. Zh. van het Hof van Justitie. Verder stelt verzoeker dat de gemachtigde ook moet rekening houden met de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf.

Opnieuw met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie (zaak P.I., C-348/09 van 22 mei 2012) stelt verzoeker dat de actualiteit van de bedreiging inhoudt dat de vreemdeling de neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. In casu stelt verzoeker dat er geen actueel gevaar meer is voor de samenleving. Hij betreurt "enigszins" de fouten die hij heeft gemaakt, is zich bewust van zijn fouten in het verleden, heeft oprechte spijt maar zegt dat hij daarvoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijkheid aan het opnemen is en zijn straf bijna volledig heeft uitgezeten. Een beslissing baseren op de veroordeling van jaren geleden is voorbarig. Hij stelt tot bezinning, inkeer en schuldinzicht gekomen te zijn in de gevangenis en oriënteert zich naar een nieuwe levensstijl en hernieuwde integratie. De gemachtigde is absoluut in gebreke gebleven om het actueel gevaar van zijn gedrag aan te tonen. Verzoeker stelt dat hij zijn gedrag in de toekomst niet zal voortzetten, volhouden of herhalen. De gemachtigde heeft volgens verzoeker geen rekening gehouden met de context van de veroordeling en is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft die ook niet correct beoordeeld. De gemachtigde laat immers na de positieve elementen na de veroordelingen in het dossier correct te interpreteren. Verzoeker herhaalt dat de gemachtigde niet mag volstaan met een verwijzing naar het bestaan van een strafrechtelijk verleden en dat bijgevolg de motieven van de gemachtigde niet draagkrachtig zijn nu niet is aangetoond dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de maatschappij. Verzoeker is tot een bepaald normbesef gekomen en heeft uit de veroordelingen lering getrokken.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het evenmin tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 7, alinea 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° (...);

2° (...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; (...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.”

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 44ter van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Vermits artikel 7 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), past het te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het HvJ om begrippen zoals openbare orde en ernstige redenen van openbare orde nader te duiden (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p.20 e.v.).

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O.; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T.).

De uitlegging van het begrip 'openbare orde' blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang de juridische status van de persoon die deze belangen schaaft (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, H.T., pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten 'ernstige redenen van openbare orde' worden onderscheiden van gewone 'redenen van openbare orde' en 'dwingende redenen van openbare orde'. 'Ernstige redenen' vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone 'redenen' terwijl 'dwingende redenen' vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip 'ernstige redenen' breder is dan het begrip 'dwingende redenen' (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ). In de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het HvJ: *"49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip 'gevaar voor de openbare orde' in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54)."*

Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt en dat vereist dat de openbare orde of de nationale veiligheid wordt beschermd (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28)

In casu merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker, blijkens de vele veroordelingen, zich schuldig heeft gemaakt aan zeer ernstige feiten. Er zijn verschillende veroordelingen voor slagen en verwondingen, voor drugs (bezit en verkoop van cannabis, heroïne en cocaïne), voor verboden wapendracht, voor diefstal en zelfs voor opzettelijke slagen en verwondingen die vier maanden arbeidsongeschiktheid tot gevolg hadden met een belangrijke blijvende aantasting van het zicht van het slachtoffer. Verzoeker ontkent dit niet en het administratief dossier bevat ook vele vonnissen en het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 16 januari 2020, die de motieven onderschrijven. Uit de gedetailleerde weergave van alle veroordelingen blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de feiten (bv. over welk type drugs het gaat, waaronder cocaïne en heroïne), met het aantal strafbare feiten (13 veroordelingen) en de veroorzaakte schade (onder meer levenslange aantasting van het zicht van een slachtoffer), zoals verzoeker zelf onderstreept. In geen geval volgt de Raad verzoeker waar hij stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om een concreet geval juist te kunnen interpreteren. Integendeel, er blijkt uit de motieven een zeer zorgvuldige lezing en analyse van de feiten die aan de basis van de veroordelingen hebben gelegen. Verzoeker poneert dat de gemachtigde *"niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en deze ook niet correct beoordeeld heeft"*, of dat *"het bestreden bevel uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet in overeenstemming is met de feitelijke en juridische werkelijkheid"*, maar hij licht niet toe welke motieven feitelijk onjuist zijn of niet correct beoordeeld.

Verder heeft de gemachtigde zich niet beperkt tot een opsomming van de verschillende strafrechtelijke veroordelingen, maar heeft hij wel degelijk een onderzoek gedaan naar het persoonlijk gedrag en de actuele dreiging. Hij heeft vastgesteld dat agressie en druggebruik als rode draden door het strafverleden lopen, dat verzoeker als gebruiker ten eerste bewust is van de gevolgen van drugsgebruik maar toch voorbij ging aan de zeer nefaste gevolgen voor de fysieke integriteit van de gebruikers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en hun hele leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Hij heeft erop gewezen dat het ook om harddrugs gaat en dat de combinatie van verzoeker zijn agressief gedrag en verslavingsproblemen hebben geleid tot het gooien van ammoniak in het gezicht van iemand zonder aanwijsbare reden, die een week diende opgenomen te worden in het ziekenhuis en blijvende zichtproblemen overhoudt aan dit geweld. De gemachtigde heeft rekening gehouden met het fundamenteel belang van de samenleving door erop te wijzen dat dergelijk gedrag het veiligheidsgevoel choqueert van argeloze burgers die daarmee ongewild worden geconfronteerd. Rekening houdend met het feit dat verzoeker ook meermaals werd veroordeeld voor inbreuken op de wapenwetgeving, stelt de gemachtigde dat het risico bestaat dat verzoeker onder invloed van drugs en/of alcohol gebruik zou maken van een wapen en een potentieel slachtoffer nog erger zou verwonden dan dat hij nu al heeft gedaan met de ammoniak. De gemachtigde steunt daarbij op een vonnis van 30 november 2018 waarin de rechtbank oordeelde dat *“beklaagde (...) een wapen klaarblijkelijk (beschouwt) als een kledingstuk”*. Tot slot heeft de gemachtigde ook rekening gehouden met het feit dat verzoeker twee opnames in het kader van het zorgprogramma deed in 2018, maar heeft hij er niet op kennelijk onredelijke wijze op gewezen dat die niet het gewenste gevolg hebben gehad aangezien verzoeker kort nadien opnieuw onder invloed van drank en medicatie opnieuw ernstige feiten heeft gepleegd. Verder motiveert de gemachtigde dat er geen enkel stuk werd voorgelegd waaruit blijkt dat sinds de beëindiging van het verblijf in 2021, waarbij de Raad in beroep reeds bevestigde dat er sprake was van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, er niet langer sprake is van recidivegevaar. Er kan niet vastgesteld worden dat verzoeker zijn agressie- en verslavingsproblematiek onder controle heeft.

Waar verzoeker aanvoert dat hij in de gevangenis tot bezinning, inkeer en schuldinzicht gekomen is, hij afstand heeft genomen van zijn crimineel verleden, oprecht spijt heeft, tot een bepaald normbesef is gekomen, een nieuwe levensstijl beoogt alsook een hernieuwde integratie in de maatschappij en hij zijn gedrag in de toekomst niet zal voortzetten, volhouden of herhalen, ligt dienaangaande geen begin van bewijs voor. De Raad acht de motieven van de gemachtigde niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk waar wordt gesteld: *“Dat u sinds 04.08.2018 ononderbroken in detentie verblijft, betekent niet noodzakelijk dat u niet langer met deze problematieken kampt. Het is helaas een feit dat, ondanks de inspanningen van de autoriteiten, drugs ook in de gevangenissen aanwezig kunnen zijn. Dit in combinatie met uw eerdere verslaving en het ontbreken van concrete bewijsstukken die aantonen dat u deze problematiek effectief onder controle heeft, maakt dat er niet zonder meer kan worden aangenomen dat u na meer dan zes jaar detentie drugsvrij bent, noch dat u niet langer met een agressieproblematiek kampt. Het is niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat er nog steeds een risico op recidive bestaat. Gezien deze omstandigheden is er een reëel risico dat u opnieuw overgaat tot strafbare feiten, wat een gevaar vormt voor de maatschappij (...). Gezien u niet langer recht op verblijf heeft, zal u geen legaal inkomen kunnen verwerven in België wat de kans op recidive nog verder doet toenemen. Uw verwijdering van het Belgische grondgebied is dus een dringende aangelegenheid en kan geen verder uitstel verdragen.”*

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde nalaat de positieve elementen na de veroordelingen in het dossier correct te interpreteren, is het niet duidelijk voor de Raad op welke elementen verzoeker doelt. Hierover bevestigd ter zitting, moet de raadsvrouw ook erkennen dat er geen begin van bewijs kan van voorgelegd worden. Ze stelt dat die positieve elementen moeten gevonden worden in het inzicht en schuldbesef en het feit dat verzoeker zijn straf volledig aan het uitzitten is. Dit kan de Raad prima facie niet overtuigen. Immers, het is logisch dat men in de gevangenis tijdens detentie geen bijkomende misdrijven begaat en de Raad moet bovendien in het administratief dossier vaststellen dat een bepaald hulpprogramma voor verzoeker werd stopgezet wegens agressief gedrag.

De gemachtigde is prima facie op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie gekomen dat een persoonlijk gedrag blijkt dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Het eerste onderdeel van het middel is niet ernstig.

In wat als een tweede onderdeel kan beschouwd worden, stelt verzoeker dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de leeftijd, economische situatie, sociale en culturele integratie en de kinderen in het Rijk. Er zijn ook geen dringende redenen om een dergelijke verregaande beslissing te nemen. Hij stipt daarbij de volgende drie punten aan:

- Er moet rekening gehouden worden met het belang van de kinderen en de familiale banden. De gemachtigde heeft dit volgens hem nagelaten en geen belangenafweging gemaakt, hetgeen strijdt met het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag (hierna: het IVRK).
- Hij is bereid integratieprojecten en maatschappelijke begeleiding te volgen om de band met zijn kinderen te versterken en een positieve bijdrage te leveren aan zijn re-integratie.
- Er is mogelijkheid tot toezicht en voorwaarden, zonder dat een drastische maatregel zoals verwijdering noodzakelijk is.

Volgens verzoeker is het zogenaamd gevaar voor de openbare orde onvoldoende om een afwezigheid van termijn en terugleiding naar de grens en een inreisverbod te rechtvaardigen. De motivering is bijgevolg gebrekkig en onredelijk. Er ontbreekt ook een motivering omtrent de *“aangehaalde en voorgebrachte stukken”*, een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt voor.

De Raad acht het weinig ernstig dat verzoeker stelt dat de gemachtigde “geen” rekening heeft gehouden met de leeftijd, economische situatie, sociale en culturele integratie en de kinderen in het Rijk en stelt zich de vraag of verzoeker de beslissing heeft gelezen. De gemachtigde heeft juist uitgebreid gemotiveerd over de kinderen, de broers, het privéleven, het werk en dus de economische situatie de banden in het herkomstland en de gezondheidstoestand.

Waar verzoeker stelt dat er geen dringende redenen zijn om een dergelijk verregaande beslissing te nemen en hij ook eerder in het verzoekschrift erop wijst dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden omdat hij in strijd met artikel 44ter van de Vreemdelingenwet de kans niet heeft gekregen het grondgebied vrijwillig te verlaten en nergens blijkt waarom de gemachtigde de termijn van 30 dagen niet hoefde te respecteren, kan de Raad niet volgen. Er blijkt inderdaad uit artikel 44ter van de Vreemdelingenwet dat een persoon in verzoeker zijn situatie in principe 30 dagen de tijd krijgt om het grondgebied te verlaten, *“behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen”*. In casu krijgt verzoeker inderdaad een nultermijn, maar de gemachtigde heeft wel degelijk gemotiveerd waarom de situatie volgens hem dringend is. Zo wijst hij erop dat er in het licht van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet geen termijn wordt toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Hij herhaalt dat er tot op heden geen enkel concreet bewijs voorligt waaruit blijkt dat verzoeker zijn agressie- en verslavingsproblematiek, die al jarenlang een rol spelen in zijn leven, inmiddels onder controle zijn. Hij stelt dat zolang verzoeker in België vertoeft, er een risico blijft tot nieuwe inbreuken en dat gezien verzoeker niet langer recht op verblijf heeft, hij geen legaal inkomen zal kunnen verwerven in België wat de kans op recidive nog verder doet toenemen. Daarom acht de gemachtigde de verwijdering van het Belgische grondgebied een dringende aangelegenheid, die geen verder uitstel kan verdragen. De Raad acht die beoordeling zorgvuldig en niet kennelijk onredelijk.

In geen geval volgt de Raad dat de gemachtigde in casu had moeten onderzoeken of verzoeker kan deelnemen aan begeleidingstrajecten, toezicht of voorwaarden. De Raad begrijpt dat verzoeker niet wenst gescheiden te worden van zijn twee minderjarige kinderen, en gaat infra, in het kader van artikel 8 van het EVRM hier verder op in, maar heeft supra reeds aangenomen dat de gemachtigde terecht kon vaststellen dat verzoeker zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, die een dringende verwijdering noodzaakt. De gemachtigde kon op redelijke wijze gebruik maken van de mogelijkheid die artikel 44ter van de Vreemdelingenwet hem biedt, en op grond van artikel 7, eerste lid, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. Artikel 44ter §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan dat de gemachtigde rekening moet houden met de duur van het verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Hieruit blijkt niet dat ook nog met eventuele, hypothetische en niet concreet aangetoonde begeleidingstrajecten, integratietrajecten, maatschappelijke begeleiding etc; moest rekening gehouden worden.

Verzoeker stelt dat er een ontbreken is van motivering omtrent aangehaalde en voorgebrachte stukken, maar het is de Raad een raadsel om welke stukken het zou gaan. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt prima facie dan ook niet.

Het tweede onderdeel van het middel is niet ernstig.

In wat als een derde onderdeel kan beschouwd worden, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 3 en 9 van het IVRK. Er is op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het opgebouwde privé- en familiaal leven van verzoeker tijdens zijn verblijf. Hij stipt aan kinderen en broers te hebben in België, hetgeen door de Europese rechtspraak wordt erkend als een te beschermen belang. De kinderen van verzoeker zijn beiden minderjarige Belgen en afhankelijk van het hernieuwd contact met hun vader. Het ontbreken van een vaderfiguur kan ernstige gevolgen hebben voor hun emotionele stabiliteit en ontwikkeling. De kinderen riskeren emotionele problemen en gedragsstoornissen. Vervolgens wijst verzoeker op de artikelen 3 en 9 van het IVRK en stelt dat de kinderen recht hebben op een regelmatige omgang met

hun vader. Er werd geen proportionele afweging gemaakt tussen het belang van de openbare orde en de bescherming van verzoekers gezins- en privéleven. Hij benadrukt dat hij geen familie of andere personen heeft in Marokko, aangezien zijn directe familieleden verspreid wonen in België en andere landen van Europa. Ook met het privéleven heeft de gemachtigde geen rekening gehouden. Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt deel uit van het privéleven van elke persoon.

Waar verzoeker de schending aanhaalt van de artikelen 3 en 9 van het IVRK, wijst de Raad erop dat volgens rechtspraak van de Raad van State niet kan gesteld worden dat alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde directe werking ontberen, maar wel dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking heeft zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden opgeworpen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 12 februari 1996, nr. 58.122; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Ook wat betreft artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, werpt de Raad op dat die bepaling geen directe werking heeft in de interne rechtsorde.

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“9.1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

9.2 In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

9.3 De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

9.4 Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n).”

In artikel 9 wordt klaarblijkelijk verwezen naar *“in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures.”* Hieruit blijkt duidelijk dat een omzetting in nationaal recht is vereist, zodat men zich niet rechtstreeks op die bepalingen kan beroepen. Verder blijkt dat artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag niet op absolute wijze garandeert dat het kind niet van een ouder wordt gescheiden. Het artikel voorziet niet enkel dat dit kan in een situatie waarin dit in het belang van het kind zou zijn, maar ook dat in geval van maatregelen door de staat, zoals een verwijdering, die staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen moet verstrekken over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden.

In casu mag niet uit het oog verloren worden dat de kinderen ondertussen reeds 16 en 14 jaar oud zijn en dus, zoals de gemachtigde motiveert, indien zij dat wensen contact kunnen opbouwen met hun vader via moderne communicatiemiddelen. Verder wordt door verzoeker het motief ook niet ontkend dat hij al sedert 2015 geen bezoek meer heeft gehad in de gevangenis van zijn kinderen. De Raad volgt dan ook niet dat uit de gedwongen verwijdering emotionele problemen en gedragsstoornissen bij de kinderen zullen optreden. Verzoeker preciseert ook niet op welk onderzoek hij zich baseert.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Wat betreft de broers van verzoeker, kan de Raad verzoeker niet volgen die zonder nuance poneert dat de band met broers door de Europese rechtspraak wordt erkend als een te beschermen belang. Zoals de gemachtigde motiveert, aanvaardt het EHRM enkel een beschermingswaardig gezinsleven tussen meerderjarige verwanten, zoals broers, als naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. Zoals de gemachtigde stelt, werd geen morele afhankelijkheidsband, die verder reikt dan de gewone affectieve banden, aangetoond. Een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn broers in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. In een dergelijke situatie dient de gemachtigde wat betreft de broers niet over te gaan tot een belangenafweging.

Wat betreft verzoekers ex-vrouw en de kinderen motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker op 10 augustus 2016 gescheiden is van mevrouw S.S. Samen met zijn ex-partner heeft verzoeker twee minderjarige kinderen. Er wordt op gewezen dat verzoeker gedurende zijn detenties (sedert 2017) geen bezoek heeft ontvangen van zijn ex-partner en zijn kinderen. Er wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij op heden nog een hechte band onderhoudt met zijn kinderen. Er liggen volgens de gemachtigde

onvoldoende elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker nog steeds een effectief gezinsleven onderhoudt met zijn kinderen.

In de bestreden beslissing wordt ook verder gemotiveerd dat, indien wel een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen, verzoeker eventueel contact kan houden met zijn kinderen via telefoon en/of het internet en dat zij hem, mits begeleiding, kunnen bezoeken in zijn land van herkomst. De gemachtigde wijst er eveneens op dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met de minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als gezin samenwoont met de kinderen. Volgens de gemachtigde blijkt uit niets dat de belangen van de kinderen geschaad worden door onderhavige beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij op heden geen hechte band heeft met zijn kinderen. Verzoeker betoogt immers dat hij de banden met zijn kinderen wil "herstellen". Verder betwist verzoeker ook niet dat hij sinds vele jaren geen bezoek meer heeft gehad van zijn kinderen. Daargelaten de vraag of omwille van de natuurlijke band tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen een beschermingswaardig gezinsleven moet aanvaard worden, motiveert de gemachtigde in dit specifiek geval prima facie niet kennelijk onredelijk dat verzoeker via moderne communicatiemiddelen met zijn kinderen kan communiceren. De Raad herhaalt dat in casu de kinderen ondertussen reeds 16 en 14 jaar oud zijn en dat het op die leeftijd niet kennelijk onredelijk is te stellen dat contact kan opgebouwd worden met hun vader via moderne communicatiemiddelen, in een context waarin sowieso het contact tussen verzoeker en zijn kinderen gering blijkt. Hierbij is inderdaad relevant dat de kinderen al jaren niet bij verzoeker wonen, die zelf in de gevangenis verblijft, en er ook geen bezoek aan hebben gebracht. Zoals de gemachtigde terecht stelt, is de ontwrichtende impact op het leven van de kinderen niet vergelijkbaar met een situatie waarin de ouder-kindrelatie wel nog op een intensieve wijze, onder een dak, wordt beleefd. Verzoeker toont dan ook prima facie niet aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel is om te stellen dat hij zijn relatie met zijn kinderen opnieuw kan opbouwen of herstellen vanuit zijn land van herkomst.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat, indien wel aangenomen dient te worden dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn kinderen, uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat een bevel wordt gegeven op grond van de artikelen 7 en 44ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Daarenboven wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde. De inmenging van het gezinsleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 20 september 2006 en op 24 januari 2007 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen, respectievelijk tot een definitieve gevangenisstraf van tien maanden en van één jaar, wegens mondelinge bedreigingen en opzettelijke slagen of verwondingen toegebracht aan zijn echtgenote met arbeidsongeschiktheid of een ziekte tot gevolg. Op 9 november 2011, 21 november 2011, 25 januari 2012, 16 februari 2012, 27 april 2017, 6 maart 2018 en 3 december 2019 werd verzoeker veroordeeld, respectievelijk tot een definitieve gevangenisstraf van achttien maanden, drie maanden, vijftien maanden, vier maanden, twee jaar, vier maanden en zes maanden met drie jaar uitstel wegens het bezit, verkoop, te koop stellen, afleveren of aanschaffen van heroïne, cocaïne en cannabis. Daarenboven werd verzoeker tevens op 21 november 2011, 19 december 2011 en 30 november 2018 veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van één maand, twee maanden en veertien maanden wegens verboden wapenbezit, poging tot diefstal en bedreigingen. Verzoeker werd een laatste keer in staat van herhaling veroordeeld door het Hof van Beroep op 16 januari 2020 tot een definitieve gevangenisstraf van vijf jaar wegens opzettelijke slagen of verwondingen met als gevolg een ongeneeslijk lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of een zware

verminking. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers parcours in België een aaneenschakeling is van overtredingen, veroordelingen en detenties en dat agressie en druggebruik als rode draad doorheen zijn strafverleden lopen. Gezien de talrijke veroordelingen en de bijzondere ernst van de feiten, stelt de gemachtigde vast dat verzoeker niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren. Er blijkt niet dat verzoeker de agressie- en drugproblematiek, waarmee hij al jaren kampt, inmiddels onder controle zou hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker van 15 maart 2018 tot 19 maart 2018 en van 28 mei 2018 tot 30 mei 2018 opgenomen werd in een zorgprogramma. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat deze korte opnames klaarblijkelijk niet het gewenste effect hadden, aangezien verzoeker op 3 augustus 2018 onder invloed van alcohol en medicatie opnieuw ernstige feiten pleegde. Verzoeker wierp ammoniak in iemands aangezicht, waarop het slachtoffer een week in de spoedafdeling diende te verblijven. Volgens de lijst met patiëntcontacten bij het ziekenhuisnetwerk Antwerpen, dateert verzoekers laatste afspraak bij een zorgprogramma van 21 juli 2018. Op basis van bovenstaande elementen concludeert de gemachtigde dat verzoekers handelen getuigt van een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid, waarbij het risico op recidive niet kan worden uitgesloten. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het gedrag dat verzoeker reeds vele jaren vertoont, overduidelijk getuigt van een gebrek aan normbesef, een agressieve, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Het feit dat verzoeker reeds dertien maal veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er volgens de gemachtigde op dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Gelet op deze elementen wordt er geconcludeerd dat verzoeker een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde die een beëindiging van verzoeker verblijf in België rechtvaardigen. De Raad heeft hoger reeds prima facie vastgesteld dat dit niet kennelijk onredelijk is.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat de kinderen afhankelijk zijn van het hernieuwd contact met hun vader en dat er sprake is van het onvoldoende rekening houden met de specifieke situatie van de kinderen. Hiermee gaat verzoeker weliswaar niet in op de concrete afweging die de gemachtigde heeft gemaakt, verwijzend naar het bijna onbestaande contact tussen de kinderen en verzoeker op heden en de mogelijkheid om via moderne communicatiemiddelen het contact vanuit het buitenland te proberen herstellen. De Raad is van oordeel dat alles in overweging genomen, de gemachtigde op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat in casu het gevaar voor de openbare orde primeert op verzoeker zijn gezinsbelangen en dus dat er prima facie een fair balance is gevonden tussen de conflicterende belangen van de Belgische staat en verzoekers gezinsleven.

Wat betreft het privéleven, kan de Raad verzoeker in theorie volgen dat het geheel van zijn persoonlijke, economische en sociale belangen deel uitmaakt van zijn privéleven. Er kan evenwel niet gevolgd worden dat de gemachtigde daar geen rekening mee zou gehouden hebben. Integendeel, de gemachtigde is uitgebreid ingegaan op verzoeker zijn werkervaring, zijn (gebrek aan werkelijke inspanningen in het kader van zijn) integratie in de Belgische maatschappij, inburgeringscursus, Nederlandse lessen en vriendschappen in het Rijk. Het kwam verzoeker toe concreet in te gaan op deze motieven in de beslissing. Verzoeker licht ook niet toe met welke relevante feiten en omstandigheden de gemachtigde in het licht van het privéleven geen rekening heeft gehouden. Waar verzoeker nog benadrukt dat hij geen familie of andere personen heeft in Marokko, aangezien zijn directe familieleden verspreid wonen in België en andere landen van Europa, wijst de Raad erop dat verzoeker een volwassen man is, die kan geacht worden voor zijn eigen onderhoud in te staan en in staat moet zijn op zelfstandige basis de banden met het herkomstland opnieuw aan te halen. Verzoeker spreekt eveneens de taal, zoals de gemachtigde ook aanstipt.

De bestreden beslissing houdt ook prima facie geen disproportionele inbreuk in op het privéleven van verzoeker dat zich in hoofdzaak, en zeker de laatste jaren, in de gevangenis heeft afgespeeld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

Het derde onderdeel van het middel is niet ernstig.

In wat als een vierde onderdeel kan worden beschouwd, stelt verzoeker tot slot dat de gemachtigde niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM niet schaaft. Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat niet werd onderzocht of verzoeker kan terugkeren naar Marokko.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een ongestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. (RvS

27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker heeft met zijn summier betoog op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat zijn terugkeer naar Marokko een foltering of een mensonterende behandeling inhoudt. Het is aan verzoeker zelf om concrete elementen in die zin aan te halen. Marokko is immers geen land waarvan de gemachtigde, als algemeen bekend feit, moest aannemen dat om het even welke terugkeer naar dit land een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De schending van artikel 3 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Het vierde onderdeel van het middel is ook niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. HEIRBAUT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. HEIRBAUT

A. MAES